

LESSEN VOOR LEIDERS

• door Gerard Westerman

Nehemia, de schenker

Nehemia maakt geen deel uit van de grote wolk van getuigen vermeld in Hebreeën 11, maar het is vanzelfsprekend dat ook zijn leven, evenals dat van hen die daar wel vermeld staan, voor ons als voorbeeld kan dienen (Rom. 15:4, 1Kor. 10:6). Opvallend is zijn grote betrokkenheid bij zijn volk, die blijkt uit zijn vaderlandsliefde (Neh. 1:1-4, 2:3), gebedsleven (1:5-11, 4:4, 5, 9), geloof (2:20, 4:14), moed (4:20, 6:10-11), ijver (4:21-23, 6:3), leidinggevende capaciteiten (4:13-20), trouw aan het recht (13:11,17) en tenslotte zijn ernst met het werk (13:15-31). Hij was ‘maar’ een schenker en toch heeft hij een stad herbouwd en grootse daden verricht! We mogen nooit onderschatten wat God door één man of vrouw kan doen en misschien bent u zo’n man of vrouw of wilt u er een zijn. Maar voldoet u dan ook aan de volgende voorwaarden?

1. Ben ik een kruisdrager?

'Het huis van onze God willen wij niet aan zijn lot overlaten' (Neh. 10:39). Het nieuws dat Nehemia hoorde uit de mond van Chanani en enige anderen, over de ontcomenen van het volk Israël en van de stad Jeruzalem, brak zijn hart. De beschrijving van de situatie loog er dan ook niet om, 'ze verkeerden in grote rampspoed en smaad, de muur van Jeruzalem was afgebroken en de poorten waren met vuur verbrand' (Neh. 1:3). Het nieuws raakte Nehemia zozeer dat hij dagen lang weende, rouwde, vastte en in gebed ging voor het aangezicht van God. In zijn gebed beleed hij schuld, deed een beroep op Gods genade en stelde hij zich beschikbaar om een instrument te zijn waardoor God een keer zou kunnen brengen in het lot van zijn volk. Nehemia had een goede positie aan het hof van de koning en was niet verplicht om die positie op te geven. Maar God had hem in het hart gegeven om wat voor Jeruzalem te gaan doen. Hij nam zijn last, zijn kruis, op. Dat wil zeggen dat hij het huis van God niet aan zijn lot wilde overlaten (Neh. 2:12).

Een vergelijking met Mozes dringt zich op. Mozes weigerde een zoon van Farao's dochter genoemd te worden en gaf er de voorkeur aan om met het volk van God slecht behandeld te worden, boven een tijdelijke genieting van de zonde (Heb. 11:24vv). Mozes en ook Nehemia, waren mannen met een lange termijn visie, 'want hij (Mozes) zag op de beloning'. Hoe erg de situatie ook was en hoe weinig er van Jeruzalem nog was overgebleven, Nehemia achtte het huis van God niet gering (1Kor. 11:22). Evenals Elia was zijn hart vol zorg over het getuigenis van God (1Sam. 4:13), zoals we ook van de apostel Paulus lezen dat 'de bezorgdheid over al de gemeenten hem dagelijks overviel' (2Kor.11:28).

2. Zie ik mogelijkheden of moeilijkheden?

'Ik ben bezig een goed en groot werk te doen en kan niet komen' (Neh. 6:3, 2:18). Menselijk gesproken was het onbegonnen werk om de muren te herbouwen en er waren meer dan redenen genoeg om het te laten voor wat het was. Maar ondanks alle mogelijke bezwaren zag Nehemia meer mogelijkheden dan moeilijkheden. Het verhaal van twee schoenverkopers die naar Afrika waren uitgezonden door hun firma om een marktonderzoek te doen is misschien wel bekend. Het illustreert goed het verschil tussen mogelijkheden en moeilijkheden. De ene berichtte zijn firma: 'Ik heb onderzoek gedaan maar ik zie geen enkele mogelijkheid om schoenen te verkopen, want de mensen lopen hier allemaal op blote voeten!' De andere verkoper berichtte zijn firma: 'Ik heb marktonderzoek gedaan en ik zie grote mogelijkheden om schoenen te verkopen, want de mensen lopen hier allemaal op blote voeten!' Nehemia zag mogelijkheden, want hij had een visie, een droom. Nehemia lette niet op de wind en wolken (Spr. 11:4), maar deed wat hij kon doen en dat was bidden opdat God hem een deur opende bij de koning en zo gebeurde het ook (Pred. 2:1-9). Voor Nehemia betekende de herbouw van de muren niet alleen een goed werk maar ook een groot werk. De vijand onder aanvoering van Sanballat en Tobia, zag dat heel anders. Zij waren zeer ontstemd dat Nehemia gekomen was om het goede voor de Israëlieten te zoeken en ze

begonnen hem tegen te werken. Sanballat spotte en zei: 'Zullen zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als ze zijn, weer tot leven wekken?' Tobia deed er nog een schepje bovenop door te zeggen: 'Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen de muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen' (Neh. 4:2, 3; 2:19).

3. Vertrouw, geloof ik God?

'De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen' (Neh. 2:20). Ontbreekt het ons ook niet vaak aan praktisch geloof zoals de vader van de maanzieke zoon dat erkende toen hij tegen de Heer Jezus zei: 'Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp' (Mark. 9:24)? Nehemia zag niet op zichzelf, maar op God die het onmogelijke mogelijk kan maken. Daar is geloof voor nodig! Iemand heeft het eens zo omschreven: 'Echt geloof is vertrouwen in God ongeacht de gevoelens binnen in ons, de omstandigheden rondom ons en de consequenties voor ons!' Nehemia wist dat het niet zijn werk was, maar Gods werk en dat is niet te stoppen of te keren! Of om het met de woorden uit een lied te zeggen: 'Het werk van God is niet te keren omdat Hij er over waakt'. Dat betekende echter niet dat Nehemia en zijn landgenoten maar bleven afwachten, maar 'met krachtige hand vatten zij het goede werk aan' (Neh. 2:18). En het ongelofelijke gebeurde, namelijk dat de muur in slechts tweeënvijftig dagen voltooid was. Zelfs hun vijanden waren daarvan behoorlijk onder de indruk en 'erkenden dat dit werk met de hulp van God gedaan was' (Neh. 6:16)! DOOR geloof in het woord van de Heer Jezus, Die tegen Petrus zei dat hij naar de diepte moest varen om zijn netten uit te werpen, ving Petrus een grote massa vissen (Luk. 5:5-6). De schrijver van de brief aan de Hebreeënen schrijft over gelovigen 'die door middel van het geloof koninkrijken onderwierpen' (Heb. 11:33). Heeft u dit geloof? >>

4. Wat als er tegenstand komt?

‘Maar ik zeide: Zou een man als ik vluchten?’ (Neh. 6:11). Het is een bekend gezegde: ‘Als God een kerk bouwt, dan plaatst de duivel er een kapelletje naast’. Het blijkt maar al te waar te zijn, zowel toen als ook nu. Dat er een vijand is maakt de Heer Jezus ons duidelijk in de gelijkenis van de zaaier en het zaad wanneer Hij zegt: ‘Het koninkrijk der hemelen is gelijk geworden aan een mens die goed zaad in zijn akker zaaide. Terwijl echter de mensen slapen kwam zijn vijand en zaaide dolik midden tussen de tarwe en ging weg’ (Mat. 13:24). Paulus sluit zich daarbij aan in zijn toespraak tot de oudsten van de gemeente uit Efeze, wanneer hij spreekt over ‘wrede wolven die bij u zullen binnenkomen’ en ‘uit uzelf zullen mannen opstaan die verdraaide dingen spreken’ (Hand. 20:29). Deze mannen worden elders in het Nieuwe Testament ‘valse apostelen, profeten en leraars’ genoemd (2Kor.11:13; 1Petr. 2:1), mensen die een vals evangelie verkondigen (Gal. 1:8).

We zien dan ook dat Nehemia heel voorzichtig te werk gaat als hij in Jeruzalem aankomt, want ‘hij had aan niemand verteld, wat mijn God mij in het hart gegeven had om voor Jeruzalem te doen’ (Neh. 2:12) Hij trok er ’s nachts op uit om onderzoek te doen naar de muren van Jeruzalem. Hij wilde niet ‘dat de satan voordeel zou behalen, want zijn gedachten zijn ons niet onbekend’ (2Kor. 2:10).

Maar de satan zat niet stil en stuurde zijn dienaars Sanballat en Tobia er op uit om het werk van God teniet te doen. Eerst richtten zij hun aanvallen op het volk door te spotten en te honen (hoofdstuk 4). Later zien we dat ze specifiek Nehemia onder vuur namen door brieven te schrijven om het werk te doen stoppen (hoofdstuk 6). Ook kreeg hij slechte raad van Semaja om zich te verstoppen in het huis van God, maar Nehemia weigerde het, want het gezag van Gods Woord was voor hem normatief en dat Woord verbood hem de tempel binnen te gaan (Neh. 6:13; Num. 18:7; vgl. 2Kron. 26:16vv.). Nehemia ging niet op de loop – zou een man als ik vluchten? – maar onderwierp zich aan God, opdat de duivel en zijn helpers zouden vluchten (Neh. 6:14; Jak. 4:7-8).

5. Ben ik bereid om offers te brengen?

‘Wat op één dag bereid werd ... kwam op mijn kosten’ (Neh. 5:14-19).

Over de gelovigen van Macedonië kon de apostel Paulus getuigen ‘dat zij zichzelf eerst aan de Heer gaven, en daarna aan ons door de wil van de Heer’ (2Kor. 8:5). Ze waren bereid om offers te brengen, ook in financieel opzicht, want Paulus schrijft verder ‘ik getuig dat zij naar vermogen en boven vermogen, uit eigen beweging, ons met veel aandrang smeekten om deze gunst en de gemeenschap in de dienst van de heiligen’ (2Kor. 8:3). Nehemia’s bereidheid om offers te brengen blijkt uit het gegeven dat hij een mooie positie aan het hof van de koning opgaf. Maar daar bleef het niet bij, want toen Nehemia hoorde van de armoede en ellende van zijn volksgenoten sprong hij voor hen in de bres (Hfdst 5)! Ook in zijn functie als landvoogd stak hij met kop en schouders uit boven zijn voorgangers, die zich verrijkten ten koste van de bevolking. Zien we dit vandaag de dag ook niet? Uit vrees voor God heeft Nehemia zich daar niet aan bezondigd (Neh. 6:15). De apostel Paulus zegt aan de oudsten van de gemeente van Efeze dat ze ‘in’ de gemeente zijn gesteld, niet ‘over’ (Hand. 20:28 TE, ‘te midden waarvan’ HSV)! Petrus zegt van de oudsten dat ze zich niet moeten voordoen ‘als heersers over de erfgoederen, maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden’ (1Petr. 5:3). Zo’n voorbeeld was Nehemia. Niet alleen werkte hij zelf ook mee aan de opbouw van de muren, (vgl. Hand. 20:33-35) maar hij gaf ook ‘de Joden en de leiders, honderdvijftig man, en zij die tot ons uit de volken rondom ons gekomen waren, te eten’ (Neh. 5:17vv.) Wat op één dag werd bereid kwam op zijn kosten! Daarin liep hij vooruit op het principe dat de Heer Jezus zelf gezegd heeft: ‘Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen’ (Hand. 20:35).